

Slovo k povzbuzení na neděli 20. září 2026, na 25. neděli v mezidobí – A
Biblická čtení: Iz 55,6-9; Ž 145; Flp 1,20c-24.27a; Mt 20,1-16a

Milé sestry, milí bratři,

minulou neděli jsme slyšeli Ježíšovo podobenství **O dvou služebnících**. Mimo jiné bylo obrazem, že setkání s **dobrotou Boží** by mělo člověka zasáhnout a aspoň nějak **proměnit k lepšímu**, k milosrdenství. Což se u prvního ze dvou služebníků **nestalo**.

Dnešní podobenství **O dělnících na vinici** – vedle dalšího – je vlastně o něčem podobném...

Onen **jeden den**, kdy hospodář od rána do večera vychází najímat dělníky na svou vinici, můžeme chápat jako obraz celých **dějin**, či jako obraz jednoho lidského **života**. **Hospodář** je **Bůh** anebo **Ježíš**. **Povolání na vinici** rozumějme předně jako pozvání **k víře**, ke vztahu s Bohem, do společenství věřících. **Práci na vinici** třeba jako **životu** z víry a podle ní, konání **dobra**, životu **v přátelství** s Bohem. **Večer** je **poslední soud**, k němuž člověk přijde skrze **smrt** a který vše ukáže v jasném Božím světle. **Denár** pak může představovat nebeskou **odměnu**, blažené patření na Boha.

Dělníci najatí **již brzy ráno** jsou nejprve **židé**, ti pravověrní z evangelia, kteří často reptali, že Ježíš přijímá i hříšníky, některými z nich se obklopí a celníka Matouše dokonce vezme mezi apoštoly. **Najatí odpoledne** anebo **večer** mohou totiž představovat právě **hříšníky**, kteří si v očích spravedlivých nezaslouží stejnou odměnu jako oni.

Dělníky pracujícími **od rána** mohou být i **křesťané ze židovství**, **později** povolányi **křesťané z pohanství**. Matoušovo evangelium bylo primárně adresováno židokřesťanům, často s nedůvěrou přijímajícím pohanokřesťany; v podobenství se i toto může odrážet.

V obecnější četbě pak můžeme **v dělnících od rána** vidět všechny **věrné** (křesťany), kteří vytrvají na vinici Páně zvláště v dobách pronásledování, **v odpoledne či večer** přišedších pak ty, kteří se obrátí či vrátí **až v dobách klidu**. Ti první často mají tendenci nepřijímat ty druhé, dívat se na ně skrz prsty. Ať už se dobami protivenství a klidu myslí cokoli. V tomto duchu tak podobenství mluví do všech dob a podobných situací, v církvi i mimo ni.

A v ještě obecnější četbě ti **najatí ráno**, nesoucí tíži a horko celého dne, mohou být lidé, kterým byla dána víra v Pána Boha od útlého dětství, křesťané **odmalička**, snažící se mnohdy opravdu poctivě, a to i za cenu nemalých obětí, žít podle evangelia, milovat Boha a lidi ve všech fázích svého života. A přesto bohužel někdy také s určitým despektem či příliš shora hledí na **konvertity**, zejména na **obrácené** hříšníky, na své bratry a sestry, kteří se k Bohu po různě zašmodrchaném životě **navracejí**, na všechny najaté nebo znovu-najaté až **odpoledne**. A to i navzdory tomu, že je třeba mají rádi.

Podobně tomu může být, ještě obecněji čteno, u vztahu lidí konajících dlouhodobě nějaké **dobro** k těm, kteří se přidají **na poslední chvíli**, třeba i z nějakého kalkulu.

A tak bychom asi mohli **pokračovat**...

V každém případě, nějakým z těchto **dělníků a dělnic**, které Pán v různou dobu povolal na svou vinici, je snad **každý z nás**. Někdo věrný, jiný nevěrný, jeden padlý, druhý nepadlý, jeden služebně starší, druhý mladší, věřící odmalička anebo později. A tak dále.

Večer nastane pro nás všechny také stejný: Ve chvíli naší smrti a pak na konci světa. Pokud nás zastihne aspoň nějak na (nějaké) **vinici Páně**, a kéž by zastihl, máme všichni **naději** na **nebeskou odměnu**, na slíbený denár.

Co si tedy z podobenství snad odnést?

Zaprvé onu známou a tolikrát opakovanou pravdu, že **Boží dobrota** by nás opravdu měla měnit, **kultivovat**, učit **přejícnosti** a **milosrdenství**. Tak měla měnit **dělníky**, jakož i toho služebníka (minulou neděli).

Samo Boží **vyhlédnutí** a **pozvání** k přátelství s Bohem, **najmutí** k práci na vinici Páně, na vinici **dobra**, by nám totiž mělo **působit radost**, která **mění**. Dokonce takovou, že bychom na vinici **zůstali**, i kdyby **nebylo** žádného denáru, žádné nebeské odměny. «Byť nebylo pekla, nebe, já přec bych miloval tebe» zpívá jedna stará písnička.

To, že smíme na Boží vinici **být**, že nám Bůh stále znovu dává šanci se tam **vrátit**, pracovat na dobrých dílech ve světě, či že nám stále **odpouští** a tak dále, je přeci **projev Boží dobroty** a důvod k **radosti**. Konečně podobenství začínalo slovy «nebeské království je podobné...» Právě **radost** možná **chyběla** dělníkům **pracujícím** od rána, že začali reptat proti dobrotě hospodáře. **Absence** skutečné **radosti** či spíše **jen sobecké** uchopení radosti z odpuštění se možná staly příčinou, že onen služebník (z minulé neděle) zůstal **nemilosrdný** a nedokázal odpustit svému spoluslužebníkovi.

Opravdovou **radost** si člověk **nevyrobí**. Může se jí však pokorně **otevřít**, může vnímat její **prameny**, může se **snažit** se o ni nepřipravít, a nepřipravít o ni druhé. Může se snažit ji **nechat** v sobě **působit**.

Pozvání k **otevření se radosti** by tak mohlo být prvním podnětem, který bychom si mohli odnést z dnešního podobenství. Pozvání k **otevření se radosti** ze samotného faktu, že jsme **najati**, že nám, nehodným a slabým lidem, byla dána **víra** v Boží dobrotu a v dobrotu vůbec.

Zadruhé je to **denár pro každého stejný**, který by nás měl oslovit. Bůh chce dát každému **stejnou minci**, kterou je v posledku **on sám**. Už zde na zemi a jednou na věčnosti.

Možná ani v nebi **nejsou** žádné stupně blaženosti, jak se někdy spekuluje, ale jen **jedna blaženost**, jedno společenství s Bohem. To, co se však pravděpodobně bude lišit, je **velikost srdce** člověka, může se lišit, **kolik Boha pojme**.

Nikdo by si tak neměl nikdy myslet, že má lepšího **Boha** než ti druzí. Nanejvýš se může snažit, aby Boží dobrota **rozšiřovala** jeho vlastní srdce, aby se do něj více Boha a lidí vešlo.

Zatřetí, že stejný **denár** je dán opravdu **všem**, kteří se **najmout** nechali. Třeba i na poslední chvíli. Bůh všechny **miluje**, všem chce dát práci, **radost** z ní, věčnost. Všem **se chce dát**, nakolik je člověk Boha kdy jen schopen. Všem chce Bůh odpustit, i třeba **večer**.

Což je nejen útěcha, ale i **závazek**: Že aspoň trochu taková – rozdávající se **všem** bez ohledu na jejich zásluhy – by měla být i naše lidská **láska**, má-li být té Boží, Ježíšově aspoň **aproximativně podobná**.

A začtvrté je to **čas dne**, kdy Bůh stále **vychází** k nám lidem, na dvorany a nároží našeho světa a hledá, **kdo** by se jen nechal najmout. Poprvé anebo znovu.

Nikdy tak **není pozdě, dokud** trvá **den**. Ale čím více se snad **blíží večer**, s o to větší otevřeností by se měl člověk nechat **najmout** a s o to větší vděčností začít něco **dobrého dělat**, v dobrém díle **pokračovat**. «Hledejte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko» jsme slyšeli v prvním čtení.

Milé sestry, milí bratři, kéž nás, slabé a křehké lidi, kteří jsme nějak zaslechli pozvání **na Boží vinici**, vztah s Bohem **mění** k lepšímu, k **milosrdnějšímu**. I proto, že se otevřeme **radosti**, kterou bytí a práce **na vinici** nabízí. Spokojme se s tím, že **odměnou** je sám **vztah s Bohem** a dobro samo. A přejme **Boha všem** lidem. **Vracejme se** k přátelství s Bohem, ale i s lidmi, zvláště tehdy, když se den (života či světa) **chýlí k večeru**, ke svému konci...